№ 21 (81). Wilno, dn. 17 grudnia 1927 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WILEŃSKIEGO.

Adres Redakcji i Administracji: Wilno, Urząd Wojewódzki ul. Magdaleny № 2. Redakcja i Administracja otwarta codziennie z wyjątkiem dni świątecznych od godziny 10 12 rano.

Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucyj. Cena za wiersz milimetrowy jednoszpaltowy lub jego miejsce 15 groszy.

Treść:

I.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 7-go grudnia 1927 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych oraz co do §§ 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 12 — z Ministrem Robót Publicznych, co do §§ 4, 5 — z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej, a zawierające **przepisy wykonawcze** do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem.

Na podstawie art. 197 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) zarządza się co następuje:

Objaśnienie ogólne.

§ 1. Artykuły lub działy powołane w niniejszem rozporządzeniu bez określenia oznaczają postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. № 53. poz. 468).

Paragrafy powołane w niniejszym rozporządzeniu bez określenia oznaczają przepisy niniejszego rozporządzenia.

Postanowienia szczegółowe.

Do art. 4.

§ 2. Za cudzoziemca uważa się każdego, kto nie posiada polskiego obywatelstwa.

Obywatel państwa, z którem Rzeczpospolita nie zawarła umowy (traktatu, konwencji) winien, starając się o dopuszczenie go do nabycia uprawnienia przemysłowego i prowadzenia przemysłu w Polsce dołączać z reguły do swego podania pisemne, potwierdzone przez polskie przedstawicielstwo, oświadczenie kompetentnych władz swego ojczystego kraju co do sposobu w jaki traktuje się obywateli polskich w tym kraju w zakresie nabywania uprawnień przemysłowych i prowadzenia przemysłu.

W odniesieniu do udzielania zagranicznym spółkom pozwolenia na działalność w Rzeczypospolitej zachowują swą moc istniejące specjalne w tej mierze przepisy.

Do art. 5.

§ 3. O ustanowieniu zastępców, o których mowa w art. 5, należy zawiadomić władzę przemysłową I instancji z podaniem imienia, nazwiska, wieku i przynależności państwowej zastępcy i z wykazaniem w odniesieniu do przemysłu koncesjonowanego i rzemiosła, że zastępca posiada ustawowe warunki samoistnego prowadzenia takiego przemysłu.

Zastępcy ci odpowiadają wobec władzy przemysłowej za zgodne z przepisami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowym i z przepisami wydanemi w wykonaniu tego rozporządzenia prowadzenie przedsiębiorstw przemysłowych.

Do art 16.

§ 4. Na obszarze Spisza i Orawy oraz województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego przekazuje się władzy przemysłowej I instancji z zastrzeżeniem przestrzegania postanowień art. 17 do 27 zatwierdzanie projektów urządzenia zakładów przemysłowych. należących do kategoryj wymienionych w art. 16 z wyjątkiem zakładów działających przy pomocy siły wodnej.

Do art. 17.

§ 5. Niezależnie od specjalnych wymagań odnoszących się do jakości i formy planów, projektów i opisów, żądanych przez przepisy budowlane lub wodne do podania należy dołączyć plany i szkic sytuacyjny, poświadczone za zgodność przez władzę budowlaną, oraz opis fabrykacji, określające w dokładny sposób:

a) wielkość placu, na którym zakład ma być urządzony, oraz rozkład istniejących na placu budynków,

b) nazwiska właścicieli gruntów sąsiednich,

c) odległość przeznaczonego na zakład budynku lub projektowanych urządzeń od granic sąsiednich placów, stojących na nich budynków oraz najbliższych ulic i dróg publicznych,

d) wysokość i rodzaj sąsiednich budynków, o ile zakład przemysłowy ma mieć paleniska,

e) położenie, wielkość i rodzaj budowli projektowanego zakładu przemysłowego, przeznaczenie poszczególnych pomieszczeń budowli i ich urządzeń, a zwłaszcza rozmieszczenie silników, głównych urządzeń wytwórczych, maszyn roboczych, pędni względnie przewodów energji,

f) przedmiot i przybliżoną skalę wytwórczości, zasady sposobu produkcji oraz konstrukcji zastosowanych aparatów, rodzaj gazów powstających przy produkcji i środki mające zapobiegać ich wydzielaniu się, rodzaj stałych odpadków i odcieków i sposób ich usuwania, oraz wykaz urządzeń z zakresu higjeny i bezpieczeństwa pracy z zaznaczeniem ich w miarę możności na planach budowlanych,

g) przewidywaną normalną ilość pracowników.

Przy wytwórniach i składach prochu, materjałów wybuchowych i zapalających (kapiszonów, lontów) oraz składach olejów mineralnych należy nadto podać rodzaje i ilości materjałów przerabianych lub przechowywanych w poszczególnych pomieszczeniach.

Do art. 18.

§ 6. Władza przemysłowa zawiadamiając urząd gminny o zamierzonem urządzeniu zakładu przemysłowego udziela mu do przejrzenia jeden egzemplarz planu sytuacyjnego i opisu. Przepisany w art. 18 ust. I 10-dniowy termin dla opinji urzędu gminnego liczy się od dnia następującego po dniu wysłania przez władzę przemysłową odnośnego zawiadomienia.

Jeżeli sprawa pozwolenia budowlanego lub wodno prawnego nie da się załatwić równocześnie z wydaniem decyzji co do projektu urządzenia zakładu przemysłowego, a to wobec tego, że dla dochodzeń przewidzianych przez przepisy budowlane lub wodne jest ustalony według tych przepisów termin dłuższy niż według rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem dla zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego, wówczas władza przemysłowa bądź wstrzymuje się z wydaniem przedsiębiorcy decyzji co do zatwierdzenia zakładu przemysłowago aż do ukończenia dochodzeń budowlanych lub wodno-prawnych, bądź wydaje na żądanie przedsiębiorcy osobną decyzję przemysłową zastrzegając w niej analogicznie do postanowienia art. 15 ust. 2, że urządzenie odnośnego zakładu przemysłowego uzależnia się od poprzedniego uzyskania przepisanego pozwolenia budowlanego lub wodno-prawnego.

W odniesieniu do zakładu przemysłowego mającego na celu produkcję takich artykułów, których wyrób wymaga według ustawowych przepisów specjalnego pozwolenia właściwej władzy (np. narzędzi mierniczych, kart do gry, surogatów tytoniowych, spirytusu, octu, wódek gatunkowych, surogatów produktów spożywczych i t. p.) władza przemysłowa zatwierdzając projekt uzależni urządzenie lub uruchomienie od uprzedniego uzyskania przez przedsiębiorcę tego specjalnego pozwolenia.

Do art. 19.

§ 7. Jeżeli decyzję przemysłowa wydaje się łącznie z decyzją wodno-prawną należy przy rozstrzyganiu zarzutów natury prywatno-prawnej uwzględnić także odpowiednie przepisy ustawy wodnej.

Do art. 21.

§ 8. Rozprawa komisyjna na miejscu odbywa się (o ile nie dotyczy zakładów przekazanych według § 4 kompetencji władzy przemysłowej I instancji) pod przewodnictwem delegata wojewódzkiej władzy przemysłowej, **zawsze przy udziale delegata władzy przemysłowej I instancji i zainteresowanego urzędu gminnego.** Skład komisji winien ograniczać się do zastępców władz, których udział jest w danej sprawie konieczny ze względu na rodzaj, skalę i położenie zakładu.

Z rozprawy komisyjnej spisuje się protokuł, w którym należy podać oświadczenia i warunki co do dopuszczalności zakładu, przedstawione przez poszczególnych członków komisji, zarzuty i oświadczenia stron, świadków i rzeczoznawców, oraz stanowisko zajęte przez komisję wobec zgłoszonych zarzutów.

Na planach użytych przy komisyjnem dochodzeniu należy po zaznaczeniu zmian i poprawek odpowiadających stanowisku komisji zamieścić za podpisem członków komisji i przedsiębiorcy potwierdzenie:

„Użyto przy rozprawie komisyjnej na miejscu dn...“

Odpis decyzji władzy przemysłowej, ustalającej dopuszczalność projektowanego zakładu przemysłowego przesyła się zainteresowanym władzom niezespolonym z władzami administracji ogólnej. Tym zaś stronom, którym przysługuje według art. 29 prawo odwołania przesyła się odpis decyzji w wypadku, jeżeli decyzja nie uwzględnia w całości lub częściowo zarzutów zgłoszonych przez te strony.

Do art. 22.

§ 9 Koszty dochodzeń ponosi zasadniczo przedsiębiorca; ponosi on je w całości i w tym wypadku kiedy strona podniosła zarzuty, które po przeprowadzeniu dochodzenia okazały się tylko częściowo uzasadnione, jak również i w tym wypadku, kiedy strona podniosła wprawdzie zarzuty nieuzasadnione, jednak rozpatrzenie i załatwienie tych nieuzasadnionych zarzutów zostało dokonane w obrębie normalnego dochodzenia, które władza przemysłowa przeprowadziłaby dla ustalenia dopuszczalności zakładu i wówczas, gdyby zarzutów tych nie podniesiono.

Jeżeli decyzję przemysłową wydaje się łącznie z decyją wodno-prawną należy przy regulowaniu sprawy kosztów dochodzeń uwzględnić także odpowiednie przepisy ustawy wodnej.

Do art. 23.

§ 10. Przewodniczącym rozprawy komisyjnej, jest w przypadkach określonych w art. 23 kierownik władzy przemysłowej I instancji względnie jego zastępca.

Do art. 25.

§ 11. Zawiadomienie o istotnej zmianie w urządzeniu zakładu przemysłowego powinno być zaopa-

trzone w rysunki dane, określające wyraźnie istotę zamierzonej zmiany. Zmiana ta może być wprowadzona dopiero po zatwierdzeniu jej projektu przez władzę przemysłową.

Do art. 28.

§ 12. Niezależnie od specjalnych wymagań odnoszących się do jakości i formy planów, projektów i opisów żądanych przez przepisy budowlane lub wodne wystarcza zasadniczo dołączenie do podania o zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego o nieznacznym rozmiarze (w szczególności rzemieślniczego) a nienależącego do kategorji wymienionych w art. 16— krótkiego opisu lokalu i urządzeń z dołączeniem w miarę możności szkicu sytuacyjnego z rzutem poziomym zakładu.

O ile wyżej zaznaczone dane okazałyby się niewystarczające np. w odniesieniu do projektu zakładu przemysłowego o paleniskach, napędzie i urządzeniach mechanicznych lub zakładu wymagającego pewnych odległości od sąsiednich budynków, władza przemysłowa zażąda w terminie wskazanym w art. 17 ust. 1 uzupełnienia podania danemi odpowiadającemi częściowo lub całkowicie wymaganiom § 5.

Do art. 33.

§ 13. W wypadku, kiedy prowadzący przemysł nie posiada osobnego lokalu przemysłowego (sklepu, kantoru, warsztatu i t. p.) winien uwidocznić na zewnątrz swego mieszkania dane określone w art. 33 ust. 2.

Do art. 36.

§ 14. Pozwolenia na zmianę lokalu przeznaczonego do prowadzenia przemysłu koncesjonowanego wymienionego w art. 8 L. 3, 4 i 6 udziela w mieście stoł. w Warszawie Magistrat w porozumieniu z Komisarzem Rządu.

Do art. 37.

§ 15. Władzą przemysłową, właściwą dla miejsca siedziby filji, której według art. 37 ust. 1 należy również donieść o otworzeniu filji jest władza przemysłowa I instancji. Władza ta przesyła zgłoszenie wojewódzkiej władzy przemysłowej właściwej dla miejsca siedziby filji, o ile chodzi o otwarcie filji zakładu głównego co do którego istnieje kompetencja władzy przemysłowej II instancji.

Do art. 41.

§ 16. W województwach, w których istnieje już podział na okręgi kominiarskie, podział ten pozostaje w mocy; w województwach zaś, w których niema takiego podziału wojewódzka władza przemysłowa może po wysłuchaniu opinji rad gminnych (miejskich) oraz korporacji istniejącej dla przemysłu kominiarskiego zarządzić ze względów policyjno-ogniowych podział na okręgi kominiarskie, których obszar nie powinien z reguły wychodzić poza granice jednego powiatu. Podział na okręgi ma ten skutek, że prawo przemysłowego wykonywania robót kominiarskich w granicach danego okręgu przysługuje tylko tym przemysłowcom odnośnej kategorji, którzy mają swą siedzibę przemysłową w tym okręgu.

Wojewódzka władza przemysłowa może po wysłuchaniu opinji rad gminnych (miejskich) oraz korporacji dla przemysłu kominiarskiego zarządzić zmiany w istniejącym podziale na okręgi albo uchylić go zupełnie, jednak bez naruszenia praw nabytych.

Władza przemysłowa I instancji może w razie nagłej konieczności dopuścić przejściowo przemysłowców kominiarskich do wykonywania robót także poza granicami ich okręgu.

Do art. 43.

§ 17. Taryfy maksymalne ustalone dla poszczególnych gmin mogą się różnić pomiędzy sobą.

Ustanowienie taryfy maksymalnej dla kominiarzy winno w każdym razie nastąpić w razie istnienia podziału na okręgi kominiarskie.

Do art. 46.

§ 18. Przed otrzymaniem licencji nie wolno rozpocząć wykonywania przemysłu okrężnego.

Ubiegający się o licencję powinien wskazać w podaniu swój rok urodzenia, stan rodzinny, miejsce zamieszkania i dokładnie określić rodzaj zamierzonego przemysłu w szczególności przez wskazanie towarów, które zamierza sprzedawać lub skupywać w drodze okrężnej; ponadto powinien on dołączyć do podania swą fotografję.

Starający się o pozwolenie na prowadzenie przemysłu okrężnego przy pomocy pomocnika powinien złożyć władzy przemysłowej fotografję pomocnika z podaniem bliższych danych tyczących się tegoż osoby.

Do art. 56.

§ 19. Licencję na przemysł okrężny wydaje się, przy użyciu fotografji zamiast opisu osoby, w formie wielostronicowej książeczki o wymiarach 105 × 148 mm według wzoru stanowiącego załącznik niniejszego rozporządzenia.

Do art. 60 i następnych działu IV.

§ 20. Postanowienia działu IV nie naruszają postanowień ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747), w szczególności jej art 30 dotyczącego opłat komunalnych na cele specjalne.

Do art. 71, 73.

§ 21. Statuty dodatkowe dla urządzeń powołanych w myśl art. 71 L. 2 i 3 winny zawierać postanowienia, tyczące się reprezentowania urządzenia nazewnątrz przez zarząd korporacji (cechu) oraz wyboru zarządu urządzenia przez walne zebranie korporacji (cechu) z pomiędzy członków korporacji (cechu), w statucie zaś głównym korporacji (cechu) winno być zawarte postanowienie, tyczące się powołania do życia odnośnego urządzenia.

Statut korporacji lub cechu może przewidywać wykluczenie członka także z powodu rozmyślnego działania na szkodę korporacji (cechu) oraz ich urządzeń, lub też z powodu działań, przynoszących uszczerbek godności stanu.

Do art. 74.

§ 22. Jeżeli okrąg korporacji ma rozciągać się według statutu na gminy i powiaty, nienależące do jednego województwa, zatwierdzenie statutu przez właściwą wojewódzką władzę przemysłową może nastąpić dopiero po uzyskaniu zezwolenia Ministra Przemysłu i Handlu, wskazanego w art. 72, ust. 2.

Do art. 76.

§ 23. Prowadzenie oddzielnie rachunków i zarządu majątkiem urządzeń, powołanych przez korpo-

rację lub cech w myśl art. 71 L. 2 i 3, wymaga osobnych zarządów samodzielnych odnośnie do kierownictwa urządzeniami, ale zależnych od władz korporacji lub cechu co do występowania nazewnątrz i zaciągania zobowiązań.

Majątek urządzeń korporacji lub cechu służy wyłącznie na cele tych urządzeń.

Do art. 78.

§ 24. Złożenie egzaminu, o ile statut je przewiduje jako warunek przyjęcia na członka korporacji (cechu), winno nastąpić przed komisją, złożoną z członków korporacji w sposób przewidziany w statucie.

Do art. 81.

§ 25. Z charakteru ustawowego korporacji czy cechu jako dobrowolnego zrzeszenia się prowadzących przemysł czy rzemiosło wypływa, że na prowadzącego przemysł, jako członka korporacji lub cechu, nie można nakladać, ani w statucie głównym, ani w statutach dodatkowych specjalnych urządzeń gospodarczych, utworzonych przez korporację lub cech, takich zobowiązań, któreby wolność prowadzenia przemysłu w jakimkolwiek kierunku ograniczały.

Do art. 86.

§ 26. O ile będzie przewidziane w statucie wykluczenie członka od głosowania i wybieralności za zaleganie z opłatami, winien być ustalony okres czasu, po upływie którego to wykluczenie następuje.

Do art. 97.

§ 27. W razie dobrowolnego rozwiązania korporacji (cechu) ulegają likwidacji wszelkie urządzenia utworzone na zasadzie dodatkowych statutów.

Do art. 99.

§ 28. W okresie przejściowym, pozostawionym korporacjom (cechorn) do przekształcenia się w myśl art. 99, korporacje (cechy) rzadzą się swymi statutami przy zastosowaniu art. 198 ust. 2.

Do art. 100—110.

§ 29. Przy wstępowaniu do związku korporacyj (cechów) przedstawia korporacja (cech) odpis prawomocnei uchwały walnego zebrania członków odnośnie do przystąpienia do związku.

Kasę zapomogową dla członków korporacyj związkowych i ich pracowników powołuje do życia zgromadzenie związku, a zarządza nią oddzielny zarząd wybrany przez zgromadzenie związku z pośród delegatów korporacyj (cechów) według zasad ujętych w statucie dodatkowym.

Przy rozwiązaniu dobrowolnem związku utworzona przy nim kasa zapomogowa likwiduje się, przy rozwiązaniu zarządzonem przez władzę nadzorczą może uzyskać osobowość prawną.

Prawo przysługujące korporacjom i związkom korporacyj w myśl art. 110 ust. 2 nie przysługuje cechom i związkom cechów.

Do art. 125.

§ 30. Jeżeli zatwierdzony statut korporacji zawiera postanowienia ustalające stosunek liczebny uczniów do zatrudnionych w tem samem przedsiębiorstwie czeladników władza przemysłowa nie może zobowiązać przemysłowca na podstawie art. 125 ust. 1 do zmniejszenia liczby uczniów, o ile liczba ta w stosunku do liczby czeladników odpowiada stosunkowi ustalonemu statutem korporacji.

Do art. 131.

§ 31. W miastach Lwowie i Krakowie są władzami przemysłowemi I instancji magistraty tych miast.

Do art. 132.

§ 32 W razie nieosiągnięcia zgody Komisarza Rządu na m stoł. Warszawa na wydanie koncesji na przemysł wymieniony w art. 8 l. 3, 4 i 6 Magistrat m. stoł. Warszawy odmawia udzielenia odnośnej koncesji.

Do art. 135.

§ 33. Władza przemysłowa II instancji może przepisać specjalne wzory dla zgłoszeń i podań wnoszonych według art. 135 ust. 3 pisemnie lub ustnie (protokolarnie).

Do art. 143.

§ 34. Orzeczenie, czy dane przedsiębiorstwo uważać należy za przemysł rzemieślniczy czy fabryczny następuje z urzędu lub na wniosek. Z wnioskiem może wystąpić właściwa izba przemysłowo-handlowa, izba rzemieślnicza lub osoba zainteresowana.

Postanowienia art. 137 i 138 mają właściwe zastosowanie.

Do art. 148.

§ 35. Postanowienie § 30 ma analogiczne zastosowanie.

Do art. 149.

§ 36. **Po upływie trzech lat** po dniu wejścia w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem tylko te osoby będą mogły trzymać terminatorów i kierować ich praktycznem wykształceniem, które a) będą miały prawo używania tytułu mistrza rzemieślniczego, albo b) będą posiadały kwalifikacje do kierowania praktycznem wykształceniem terminatorów, odpowiadające warunkom ustalonym rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu, wydanem na podstawie art. 150.

Do art. 154 i 158.

§ 37. Uchwalone regulaminy komisyj egzaminacyjnych czeladniczych i mistrzowskich izba rzemieślnicza przesyła w trzech egzemplarzach władzy przemysłowej wojewódzkiej do zatwierdzenia. Jeden egzemplarz zatwierdzonego regulaminu władza przemysłowa wojewódzka przesyła izbie rzemieślniczej, drugi Ministrowi Przemysłu i Handlu, a trzeci zatrzymuje u siebie.

Do art. 165.

§ 38. W razie, jeżeli cech ma zamiar ustanowić sąd polubowny, natenczas odnośne postanowienie winno być zamieszczone w statucie.

Do art. 169.

§ 39. Istniejąca izba rzemieślnicza na podstawie uchwały zebrania swych członków w porozumieniu z sąsiednią izbą jest uprawniona wystąpić za pośrednictwem właściwej władzy przemysłowej wojewódzkiej do Ministra Przemysłu i Handlu z wnio-

skiem o zmianę granic okręgu izby. Przy składaniu takiego wniosku zainteresowana izba ma zastosować się do przepisów ust. 2 omawianego artykułu.

Do art. 170.

§ 40. Z uwagi na postanowienie p. 2 ust. 1 izby rzemieślnicze powinny zastosować u siebie taki sposób zbierania materjałów, dotyczących statystyki gospodarczego rozwoju zakładów rzemieślniczych, liczby rzemieślników wogóle, w szczególności zaś liczby uczniów, czeladników i mistrzów, oraz liczby odbytych egzaminów czeladniczych i mistrzowskich, liczby otwartych i wspieranych szkół rzemieślniczych i kursów dokształcających dla rzemieślników i wogóle wszelkich instytucyj i zakładów mających na celu podniesienie wykształcenia i sprawności zawodowej rzemieślników, żeby złożone władzom przemysłowym sprawozdanie roczne dawało o ile możności najpełniejszy obraz stanu rzemiosła w okręgu izby rzemieślniczej. Sprawozdanie takie izba rzemieślnicza ma sporządzać w dwuch egzemplarzach i przesłać je najpóźniej w marcu po roku sprawozdawczym do władzy przemysłowej wojewódzkiej, która jeden egzemplarz sprawozdania zatrzymuje u siebie, drugi zaś przesyła Ministrowi Przemysłu i Handlu, załączając w razie potrzeby swoje uwagi.

Z uwagi na związek postanowień p. 3 ust. 1 art. 170 z ust. 4 art. 182 izba rzemieślnicza obowiązana jest uchwały regulujące sprawy terminatorskie, przesłać w trzech egzemplarzach do władzy przemysłowej wojewódzkiej, która jeden egzemplarz zatrzymuje u siebie, drugi przesyła okręgowemu inspektorowi pracy, trzeci zaś opatrując w razie potrzeby swemi uwagami, przesyła do zatwierdzenia Ministrowi Przemysłu i Handlu. Zatwierdzone przez Ministra Przemysłu i Handlu uchwały, regulujące sprawy terminatorskie, mają być ogłaszane przez władzę przemysłową wojewódzką w Dzienniku Urzędowym województwa, przez izbę zaś w jej czasopiśmie urzędowem.

Uchwały o utworzeniu komisyj egzaminacyjnych czeladniczych i mistrzowskich izba rzemieślnicza przesyła do wiadomości w jednym egzemplarzu Ministrowi Przemysłu i Handlu i w drugim władzy przemysłowej wojewódzkiej.

Przy tworzeniu szkół rzemieślniczych, ich organizowaniu i wykonywaniu nad niemi nadzoru izba rzemieślnicza jest obowiązana przesyłać władzy przemysłowej wojewódzkiej do wiadomości odpisy powziętych w tej mierze uchwał, wydanych zarządzeń i wysyłanych pism, o ile natura sprawy nie wymaga współdziałania władzy przemysłowej wojewódzkiej z urzędu.

Do art. 172.

§ 41. Władza przemysłowa wojewódzka winna odmówić zatwierdzenia statutu (cechu) (art 160 i 74), jeżeli zawiera postanowienia, tyczące się nauki w przemyśle rzemieślniczym, sprzeczne z zarządzeniami danej izby rzemieślniczej, wydanemi na zasadzie zatwierdzonych przez Ministra Przemysłu i Handlu (art. 182 ust. 4) przepisów, regulujących sprawy terminatorskie.

Władza przemysłowa I-ej instancji (art. 95), jako władza nadzorcza cechu winna unieważnić uchwały zebrań cechowych, tyczące się nauki w przemyśle rzemieślniczym, sprzeczne z zarządzeniami właściwej izby rzemieślniczej, wydanemi na zasadzie zatwierdzonych przez Ministra Przemysłu i Handlu (art. 182 ust. 4) przepisów regulujących sprawy terminatorskie.

Do art. 173.

§ 42. Uchwała izby rzemieślniczej o zmianie nadanego jej statutu ma być przesłana w trzech egzemplarzach za pośrednictwem władzy przemysłowej wojewódzkiej do zatwierdzenia Ministrowi Przemysłu i Handlu. W wypadku zatwierdzenia zmiany jeden egzemplarz zmienionego statutu przesyła się izbie rzemieślniczej, drugi — władzy przemysłowej wojewódzkiej, a trzeci zostaje w Ministerstwie Przemysłu i Handlu.

Do art. 180.

§ 43. Organizacja biura powinna być unormowana przepisami porządkowemi uchwalonemi przez izbę. Przepisy te izba rzemieślnicza przesyła w trzech egzemplarzach władzy przemysłowej wojewódzkiej, która jeden egzemplarz zostawia u siebie, drugi przesyła do wiadomości Ministrowi Przemysłu i Handlu a trzeci okręgowemu inspektorowi pracy.

Do art. 181.

§ 44. Izba rzemieślnicza może ustalić statutem swym prawo nakładania kar porządkowych na członków izby, uchylających się od spełnienia poruczonych im zadań, lub winnych uporczywego zaniedbywania obowiązków, określonych w tym artykule.

Do art. 184.

§ 45. W wypadkach, przewidzianych w ust. 2 omawianego artykułu, izba rzemieślnicza przesyła swój wniosek Ministrowi Przemysłu i Handlu za pośrednictwem władzy przemysłowej wojewódzkiej.

Do art. 186.

§ 46. Uchwalony przez Izbę budżet roczny powinien być przedstawiony Ministrowi Przemysłu i Handlu do zatwierdzenia za pośrednictwem władzy przemysłowej wojewódzkiej, która opatruje budżet swoją opinją. Zaprojektowany budżet ma być uzasadniony w dodatkowem wyjaśnieniu.

Izba rzemieślnicza nie ma prawa przekraczać wysokości zatwierdzonych kwot wydatków bez zezwolenia Ministra Przemysłu i Handlu, pod rygorem zastosowania do niej postanowień art. 191.

Do art. 187.

§ 47. Zamknięcie rachunków za rok ubiegły wraz z zatwierdzonym na tenże rok budżetem Izba rzemieślnicza przesyła w ustawowym terminie Ministrowi Przemysłu i Handlu, równocześnie zaś odpis władzy przemysłowej wojewódzkiej.

Do art. 188.

§ 48. Czeladnicy zatrudnieni stale w warsztatach rzemieślników należących do cechu, przy którym mimo postanowień art. 161—164 nie utworzył się wydział czeladników, nie mają prawa brać udziału w wyborach członków wydziału czeladników przy izbie.

Do art. 190.

§ 49. W razie założenia sprzeciwu przez przedstawiciela Rządu zarząd izby nie czekając na wezwanie, może złożyć bezpośrednio Ministrowi Przemysłu i Handlu wyjaśnienie w sprawie zgłoszonego sprzeciwu.

Do art. 196.

§ 50. Wojewódzkie sądy administracyjne rozstrzygają odwołania od decyzyj władz przemysłowych i magistratów w sprawach określonych w art. 196 ust. 1 — w postępowaniu uchwałowem przy zastosowaniu dotyczacych postanowień ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30 lipca 1883 r Zb. u. p. str. 195.

§ 51. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia wejścia w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468).

Minister Przemysłu i Handlu.
(—) *E. Kwiatkowski*

Minister Spraw Wewnętrznych.
(—) *Sławoj Składkowski*

Minister Robót Publicznych.
(—) *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej.
(—) *Dr. Jurkiewicz*

Załącznik do rozporządzenia wykonawczego z dn. .... 1927 r. poz. ....

Wzór licencji na przemysł okrężny
(§ 19 rozp. wykon.; rozmiar 105 × 148 mm).

(Strona 1)

L. dz. ....
Rej. .... (podać tom i numer rejestru, do którego wpisano uprawnienie)

LICENCJA
na przemysł okrężny

Właścicielem tej licencji jest ....
.... (imię i nazwisko)
urodzony .... (data) w .... (miejsce urodzenia) stanu rodzinnego .... zamieszkały .... (miejscowość i powiat)

.... dnia .... 19 ....

(Pieczęć urzędowa) *Starosta (Prezydent miasta, Burmistrz)*

(Strona 2)

Fotografja właściciela licencji

Miejsce na fotografję o wymiarze nie mniejszym jak 6 × 7 cm.

(Pieczęć urzędowa)

Szczególne znamiona właściciela licencji: ....
....

Podpis właściciela licencji: ....

(Strona 3)

Licencja ta jest ważna na rok kalendarzowy ....
na obszar Województwa ....

W następujących gminach wyżej wymienionego Województwa wolno prowadzić przemysł okrężny w zakresie niniejszego uprawnienia dopiero po uzyskaniu zezwolenia (wizy) miejscowej władzy przemysłowej I instancji:
....
.... (wymienić gminy, co do których wydano zarządzenia na podstawie art. 55 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem).

(Strona 4)

Właściciel licencji jest uprawniony do ....
.... (podać dokładnie zakres uprawnienia).

(Strona 5)

Właściciel licencji może prowadzić przemysł okrężny przy pomocy .... (imię i nazwisko pomocnika) urodzonego .... (data) w .... (miejsce urodzenia) stanu rodzinnego .... zamieszkałego .... (miejscowość i powiat).
Data ....
L. dz. .... (o ile pozwolenia na trzymanie pomocnika udzielono już po wydaniu licencji).

(Pieczęć urzędowa) *Starosta (Prezydent miasta, Burmistrz)*

(Strona 6)

Fotografja pomocnika

Miejsce na fotografję o wymiarze nie mniejszym jak 6 × 7 cm.

(Pieczęć urzędowa)

Szczególne znamiona pomocnika ....
....

Podpis pomocnika ....

(Strony 7, 8, 9, 10)
(Strony 7 i 9 — rubryki jak na str. 5)
(Strony 8 i 10 — rubryki jak na str. 6)

(Strony 7 i 8 względnie 9 i 10 wypełnia się w wypadku zmiany pomocnika przez właściciela licencji z równoczesnem skasowaniem wpisów odnoszących się do poprzedniego pomocnika).

(Strona 11 i kilka następnych)

Wojewoda w ....
L. dz. ....

Ważność tej licencji rozszerza się do końca roku .... na obszar Województwa ....
.... dn. .... 19 .....

(Pieczęć urzędowa) *Wojewoda:*

(Strony dalsze)

Uwagi i wizy.

(W tej części książeczki zamieszcza się w szczególności zezwolenia (wizy) miejscowej władzy przemysłowej, wydane w wypadkach określonych w art. 55 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem).

(Strony końcowe)

Wyciąg z przepisów o przemyśle okrężnym.

(W tej części książeczki należy przytoczyć ważniejsze przepisy co do prowadzenia przemysłu okrężnego w szczególności zaś art. 47 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem).

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. z dnia 15 grudnia 1927 r. Nr. 111).

II.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 9 grudnia 1927 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Spraw Wewnętrznych, Robót Publicznych, Spraw Wojskowych oraz Komunikacji **w sprawie umiejętności zawodowej do prowadzenia przemysłu koncesjonowanego.**

Na podstawie art. 9 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53 poz. 468) zarządza się co następuje:

Par. 1.

Umiejętność zawodową do prowadzenia przemysłu instalacyj wodociągowych lub gazowych wykazuje się:

1) przedłożeniem jednego z następujących świadectw:

a) świadectwa ukończenia wydziału mechanicznego, wydziału inżynierji lądowej lub wodnej, wydziału architekturalnego politechniki krajowej albo świadectwa ukończenia krajowej akademji górniczej lub nostryfikowanego świadectwa ukończenia odpowiednich wydziałów zagranicznej akademickiej szkoły politechnicznej,

b) świadectwa ukończenia wydziału mechanicznego lub drogowego albo budowlanego krajowej szkoły technicznej typu zasadniczego lub wyższego albo odpowiedniej szkoły zagranicznej uznanej przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za równowartościową,

c) świadectwa ukończenia krajowej szkoły mistrzów maszynowych lub zagranicznej szkoły mistrzów uznanej przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za równowartościową,

d) świadectwa ukończenia oddziału ślusarskiego, kowalskiego albo tokarskiego szkoły rzemieślniczo-przemysłowej państwowej lub uznanej przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za równowartościową,

e) świadectwa trzyletniej nauki w przemyśle instalacyj wodociągowych lub gazowych (w zależności od rodzaju przemysłu, na jaki ma być udzielona koncesja) albo świadectwa ukończonej nauki w jednem z następujących rzemiosł: w blacharstwie, kotlarstwie, kowalstwie lub ślusarstwie, oraz

2) udowodnieniem praktycznego zatrudnienia w przemysle instalacyj wodociągowych lub gazowych (w zależności od rodzaju przemysłu, na jaki ma być udzielona koncesja).

Czas praktycznego zatrudnienia (po ukończeniu nauki) wynosi:

a) dla inżynierów i absolwentów szkół technicznych typu wyższego—1 rok,

b) dla absolwentów szkół technicznych typu zasadniczego i szkół mistrzów—2 lata,

c) dla osób, które posiadają świadectwo nauki, określone w punkcie 1 niniejszego paragrafu pod lit. e,—6 lat,

d) dla osób, które posiadają świadectwo określone w punkcie 1 niniejszego paragrafu pod lit. d)—4 lata.

Osoby, posiadające dowód uzdolnienia do samoistnego wykonywania jednego z następujących rzemiosł: blacharstwa, kotlarstwa, kowalstwa lub ślusarstwa wykazują umiejętność zawodową przedłożeniem tego dowodu oraz dowodu praktyczeego zatrudnienia w przemyśle instalacyj wodociągowych względnie gazowych przez—3 lata.

Par. 2.

Umiejętność zawodową do prowadzenia przemysłu instalacyj elektrycznych dla wykonywania instalacyj dla siły i światła o niskiem napięciu, dołączanych do istniejących już zakładów elektrycznych wykazuje się:

a) świadectwem trzyletniej nauki w przemyśle instalacyj elektrycznych, oraz

b) dowodem praktycznego w tym przemyśle zatrudnienia przez 6 lat po ukończeniu nauki.

Za dowód umiejętności zawodowej równoznaczny z przepisanym w ustępie 1 niniejszego paragrafu uważa się: 1) świadectwo specjalnego egzaminu złożonego po ukończeniu trzyletniej nauki w przemyśle elektrotechnicznym i po odbyciu po nauce trzyletniej praktyki w tym przemyśle — przed jedną z komisyj egzaminacyjnych czynnych przy następujących szkołach:

Państwowej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki w Warszawie i w Poznaniu, Państwowej Szkole Przemysłowej w Krakowie, we Lwowie i w Bielsku, Państwowej Szkole Budowy Maszyn w Grudziądzu, Państwowej Szkole Technicznej w Wilnie, Państwowej Szkole Górniczej i Hutniczej w Dąbrowie Górniczej, Państwowej Szkole Włókienniczej w Łodzi:

2) świadectwo ukończenia wydziału mechanicznego szkół technicznych typu zasadniczego i udowodnienie dwuletniej praktyki w przemyśle elektrotechnicznym po ukończeniu nauki.

Ukończenie oddziału ślusarskiego lub elektrycznego szkoły rzemieślniczo-przemysłowej lub uznanej przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może być uznane za równowartościowe ze świadectwem nauki, wymienionem w ustępie 1 lit. a niniejszego paragrafu.

Par. 3.

Dowód umiejętości zawodowej do prowadzenia przemysłu instalacyj elektrycznych dla wykonywania instalacyj bez ograniczenia co do wysokości napięcia wykazuje się:

1) przedłożeniem świadectwa ukończenia krajowej akademji górniczej lub politechniki krajowej z wyłączeniem wydziału chemicznego względnie nostryfikowa-

nego świadectwa ukończenia zagranicznej akademickiej szkoły politechnicznej z wyłączeniem wydziału chemicznego lub świadectwa ukończenia wydziału elektrycznego krajowej szkoły technicznej typu zasadniczego lub wyższego wzglednie odpowiedniej szkoły zagranicznej uznanej przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za równowartościową oraz

2) udowodnieniem praktycznego zatrudnienia w przemyśle instalacyj elektrycznych po ukończeniu nauki, przyczem czas tego zatrudnienia wynosi dla inżynierów—elektryków—1 rok, zaś dla innych osób ubiegających się o koncesję — 2 lata.

Par. 4.

Umiejętość zawodową do prowadzenia przemysłu kominiarskiego wykazuje się przedłożeniem świadectwa trzyletniej nauki w przemyśle kominiarskim oraz dowodu najmniej trzyletniego praktycznego zatrudnienia w tym przemyśle.

Par. 5.

Umiejętność zawodową do prowadzenia przemysłu wyrobu materjałów i przedmiotów pyrotechnicznych, wybuchowych oraz amunicji wykazuje się

1) przedłożeniem świadectwa ukończenia krajowej akademji górniczej, wydziału chemicznego politechniki krajowej względnie nostryfikowanego świadectwa ukończenia zagranicznej akademji górniczej lub wydziału chemicznego zagranicznej akademickiej szkoły politechnicznej albo świadectwa ukończenia jednej z następujący średnich szkół technicznych:

Państwowej Szkoły Chemiczno - Przemysłowej w Warszawie, Wydziału Chemicznego Państwowej Szkoły Przemysłowej w Krakowie, Wydziału Hutniczego Państwowej Szkoły Górniczej i Hutniczej w Dąbrowie Górniczej, Wydziału Farbiarskiego Państwowej Szkoły Włókianniczej w Łodzi, Wydziału Cukrowniczego Państwowej Szkoły Przemysłowej w Bydgoszczy, Wydziału Farbiarskiego Państwowej Szkoły Przemysłowej w Bielsku, względnie odpowiedniej szkoły zagranicznej uznanej przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za równowartościową, oraz

2) udowodnieniem conajmniej dwuletniego prakcznego zatrudnienia w odnośnym przemyśle po ukończeniu wyżej określonej nauki.

Par. 6.

Umiejętność zawodową do prowadzenia przemysłu sprzedaży materjałów i przedmiotów pyrotechnicznych, wybuchowych oraz amunicji wykazuje się przedłożeniem dowodu conajmniej trzyletniego praktycznego zatrudnienia w tym przemyśle lub przedłożeniem jednego ze świadectw określonych w Par. 5 L. 1.

Par. 7.

Umiejętność zawodową do prowadzenia przemysłu wyrobu broni siecznej wykazuje się:

1) przedłożeniem jednego z następujących świadectw:

a) świadectwa ukończenia wydziału mechanicznego politechniki krajowej lub nostryfikowanego świadectwa ukończenia odpowiedniego wydziału zagranicznej akademickiej szkoły politechnicznej,

b) świadectwa ukończenia wydziału mechanicznego krajowej szkoły technicznej typu zasadniczego lub wyższego, świadectwa ukończenia krajowej szkoły mistrzów lub odpowiedniej szkoły zagranicznej uznanej przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za równowartościową,

c) świadectwa ukończenia oddziału ślusarskiego, kowalskiego albo tokarskiego szkoły rzemieślniczo-przemysłowej państwowej lub uznanej przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za równowartościową,

d) świadectwa trzyletniej nauki w przemyśle wyrobu broni siecznej albo świadectwa ukończonej nauki w jednem z następujących rzemiosł: w blacharstwie, kotlarstwie, kowalstwie lub ślusarstwie,

oraz 2) udowodnieniem praktycznego zatrudnienia w przemyśle wyrobu broni siecznej,

Czas praktycznego zatrudnienia (po ukończeniu nauki) wynosi:

a) w odniesieniu do osób posiadających kwalifikacje określone w ust. 1 niniejszego paragrafu pod lit. a, b — 1rok,

b) w odniesieniu do osób posiadających kwalifikacje określone w ust. 1 niniejszego paragrafu pod lit. c — 3 lata,

c) w odniesieniu do osób posiadających kwalifikacje określone w ust. 1 niniejszego paragrafu pod lit. d — 5 lat,

d) w odniesieniu do osób posiadających dowód uzdolnienia do samoistnego wykonywania jednego z następujących rzemiosł: blacharstwa, kotlarstwa, kowalstwa lub ślusarstwa— 2 lata.

Par. 8.

Umiejętność zawodową do prowadzenia przemysłu wyrobu broni palnej wykazuje się:

1) przedłożeniem jednego ze świadectw nauki wymienionych w Par. 7 ust. 1 z wyłączeniem świadectwa nauki w blacharstwie lub przedłożeniem świadectwa trzyletniej nauki w przemyśle wyrobu broni palnej,

oraz 2) udowodnieniem praktycznego zatrudnienia w przemyśle wyrobu broni palnej.

Czas praktycznego zatrudnienia (po ukończeniu nauki) wynosi:

a) dla inżynierów i absolwentów szkół technicznych typu wyższego — 1 rok,

b) dla absolwentów szkół technicznych typu zasadniczego i szkół mistrzów — 2 lata,

c) dla osób posiadających świadectwo trzyletniej nauki w przemyśle wyrobu broni palnej, dla osób posiadających świadectwo ukończenia oddziału ślusarskiego, kowalskiego albo tokarskiego szkoły rzemieślniczo-przemysłowej państwowej lub uznanej przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za równowartościową, oraz dla osób posiadających dowód uzdolnienia do samoistnego wykonywania jednego z następujących rzemiosł; kotlarstwa, kowalstwa lub ślusarstwa — 4 lata,

d) dla osób posiadających świadectwo trzyletniej nauki w przemyśle broni siecznej albo świadectwo ukończonej nauki w jednem z następujących rzemiosł: kotlarstwie, kowalstwie lub ślusarstwie — 7 lat.

Par. 9.

Umiejętność zawodową do prowadzenia przemysłu sprzedaży broni palnej wykazuje się przedłożeniem dowodu conajmniej trzyletniego w nim praktycznego zatrudnienia.

Ubiegający się o koncesję na sprzedaż broni siecznej powinien udowodnić, że był zatrudniony przy sprzedaży takiej broni przez czas conajmniej dwuletni.

Par. 10.

Umiejętność zawodową do prowadzenia przedsiębiorstwa trudniącego się dochodzeniem roszczeń powstających z umowy o przewóz towarów do zarządów kolejowych i innych zakładów przewozowych wykazuje się przedłożeniem zaświadczenia posiadania dostatecznych wiadomości fachowych w zakresie taryf kolejowych i przepisów przewozowych.

Do wydawania zaświadczeń określonych w ust. 1 niniejszego paragrafu są powołane Dyrekcje Kolei Państwowych, w obrębie których ma znajdować się siedziba danego przedsiębiorstwa.

Par. 11.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia wejścia w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468).

Minister Przemysłu i Handlu
(—) E. Kwiatkowski.

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego
(—) Dr. Dobrucki.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) Sławoj Składkowski.

Minister Robót Publicznych
(—) Moraczewski.

Minister Spraw Wojskowych
(—) J. Piłsudski.

Minister Komunikacji
(—) Romocki.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. z dnia 15 grudnia 1927 r. Nr. 111 poz. 943).

Drukarnia „Zniez" w Wilnie, Ś-to Jańska № 1.